

sayı eksi dört - ocak

paha biçilemez

fütursuz

fanzin

||

ralulofed ucununos

sonuncu defolular

müşkülpesent taraflarınıza taraf
olmaya geliyoruz

yazdığınız yazdığınızı sandığınız
ve adına yeraltı dediğiniz
fanzinlerin sayfaları kadar
inceltmeye geliyoruz ruhlarınızı

ruh demişken

ruhunuz yeraltına musalla taşı bile olamayacak kadar kaliteli
yeraltından değil madenin keşfedilmediği işlenmeye yüz tuttuğu
münferit diplerden geliyoruz

binevâ küflü yazılarınıza zeytinyağı dökmeye
geliyoruz

çoğunluğumuza azınlık katmaya yeki değil hiçliği saymayı
unutarak geliyoruz

sırtımızdan düşen bin parçayla geliyoruz

merdivenleri çamurlu ayaklarıyla tırmanmayı topluma biat etmiş
rutubetli kafaların nemli sözlerine tapan onu yaşantı öncülü
sayan varsayımlarınızı varlığınıza armağan etmeye geliyoruz

peki niye yazıyoruz

iyiyi rahatsız etmek kötüyü haklı kılmak için yazıyoruz yok
etmek çok etmek için yazıyoruz

iğrençliğin değerine değer katmak klişeleri yıkmak bombalamak
için yazıyoruz

yeni yeraltı edebiyatını inşa etmek için sözü ve dinamitleri
ortak vakitte fitillemek için yazıyoruz yıkmak ve yerine
yenisini koymak için

bozmak dağıtmak çürütmek için yazıyoruz

çıkın şu aralıktan görmüyor musunuz

yazıyoruz

neyse defolu öncüllerimiz

kuralsızlığı demirbaş kural kabul eder
güzelliğin sadelikte gizlendiğini düşünür
büyük harfi dışlar bünyesinde barındırmaz
sonuncusu olan bu ebedi topluluk bugüne ve yarına tepki
düne olan saygısıyla saygı duyulmayı bekler
sonuncu defolu okunduğunda kendini bulan herkesindir
ölçsüzlüğü öncül kılar kafiyeyi duyguda besler
şair anlatılanı değil anlayanını hedefler
soyut nesnelere canlılık katar
kendinden bir şeyler barındırdığını düşündüğü her konu
hakkında mutlaka bir söylemi vardır

peki neden sonuncu defolular

her zaman söylediğimiz ve söyleyeceğimiz gibi sonuncu defoluyu
sonuncu defolu yapan geçmişe tepki değil saygı günümüzde
şairliğin adını kirletmiş kimlik şairlere dur demeye geldik ve
hatta kimliksizlere kimlik kazandırmaya çivisi çıkmış dünyanın
defosunu yapmaya geldik içimize attığımız yutkunduğumuz yırtık
cümlelerimize yaptığımız defoları anlatan ve katili olduğumuz
harflerin anısına kurulan bu ebedi hareketin özgür düşünebilen
kimselere ihtiyacı vardır bizim değil sözün özü bu akım onu
üstlenen sırtlayan herkesindir şimdilik bu kadar yeterli en
kısa zamanda buluşabilmek dileğiyle

modern zamanın eski masalı

kadın daldaki elmaya uzanmış koparıp bir ısırık almış ve masal başlamış bir varmış bir yokmuş ya da bir yokmuş iki varmış yerle gök arasında küçücük bir dev yaşarmış titreyen elleri ve güneşi arayan soğuk ruhlu bu dev kimsenin inanmadığı deniz kızına aşıkmiş güneş ufukta ateşler içinde yok olup suyun maviliği siyaha yol alırken dev denizin kenarındaki kayalardan birine oturup beklermiş

masum canlıların günü bitip korkunç yaratıkların gününün başladığı o anda deniz kızı karanlık sulardan ışıltıyla görünür ve şarkılar söyleyerek gelir sonsuzluğu barındıran kocaman gözleriyle deve bakarmış

devin acı dolu gözleri şarkıyı dinlerken kısılırmış deniz kızına dokunmak isteyen titrek kaba ellerini onu incitmekten korktuğundan yumruk yapar sıkarmış uzun zaman boyunca bu buluşma böyle sürmüş

her akşam şarkılar söyleyerek gelen deniz kızının karşısında zamanla aşkından eriyen dev aşkını içinde taşımaya devam edememiş ve bir gün deniz kızına yeryüzünün son aşkını hediye etmiş bu olayın yaşandığı günden sonra deniz kızı bir daha kayalıklara gelmemiş fakat dev her gün aynı yerde onu beklemiş

kışın en soğuk gününde dev bedenini serin sulara bırakmış derinlere kulaç attıkça deniz kızının şarkısını duymuş yüzdükçe şarkıya biraz daha yaklaşmış en derine indiğinde artık sadece müziğin hissi varmış oysaki dev ölmek üzereymiş bunu anlamamış

deniz kızının huyuymuş güzel şarkılar söyleyip insanları kendi dünyasına çekmek büyüye kapılıp derinliklere ilerleyenler boğularak ölmüş acı bir son daha deniz kızı yeryüzünün son aşkını gömerken bir damla göz yaşı dökmüş o günden sonra yeryüzünde aşkın hiçbir değeri kalmamış

artık insanlar birbirine merhaba tanışabilir miyiz değil de merhaba daha önce size aşık olmuş muydum diye sorar olmuş tanrının yaratmasıyla başlayan her şey insanın yok edecek bir şeyi kalmadığında bitecekmiş aşk çok direnecek en son o teslim olacakmış

erim şişman camdan dışarı

bir kadın neden izler
camdan dışarıyı
toplumun dışında kalmış
çıplak ayak izleriyle
dolu boş evinden

kimseyi beklemediği halde
ufuklarda ne görmeye
çalışır insan
üç kutu kibritle yakılan
bir sigara gibi
delik deşik yaşıyoruz hayatı

ey yolcu
bastığın yere toprak
deyip geçme
bir dönem cadılar yakıldı
işediğin o çalılığın dibinde

mutluluğu kiralık ve çıplak
vücutlarda arama
serotonin salgılamak
o kadar da pahalı değil
artık bu dünyada

zamanla beynini çiğliklerle
dolduracaksın
ve gezegendeki en yalnız
adam olacaksın
mum ışığında idam yemeğini
yiyen birkaç aptaldan
fazlası değil
insanoğlu aslında

hiç anlamıyorum
bir kadın neden izler
camdan dışarıyı

ey tüm hüsünlerin peşine düşüp hüznere düşenler güzellik yarışmalarıyla ucuz camları değerlendirmeye çalışıp elmas telakki edenler tarzının olmasını bir şey sanıp arzı tutmaya vesilenin farz olduğunu hiçe sayanlar ve hakeza zahiri ve batını aşikar veya mahfuz tüm güzellik ve huyların her bir cüzlerini zerrelere ayırsak her bir zerresi birinci gelecek bir zattan bahsediyorum ey ahlakından mütevellid kendini ve birilerini öven övülen ve övdürenler ve bu övgüleri kitaplarına nakşedenler ahlakını yaratanın övdüğü övdürdüğü ve bize övün ve övünün buyurduğu dünyanın şu bu kitabı değil dünyanın eskimez kitabının dünyanın en çok okunmuş okunan ve okunacak olan kitabının sahibinin kitabında övgüyle bahsettiği bir muhtardan bahsetmek istiyorum teknoloji sosyoloji ve diğer ojilerle ve başka şeylerle dünyayı köy ilan edip kendini muhtar zannedenler kainat kendisine köy edilen kendisi kainata muhtar edilen çölün orta yerinde putların ve putlaştırılmışların arasında kalan okuma yazma bilmeyen bir muhtardan bahsediyorum çözüm ortağı çözümü sadece madde ve madende gören ve caminin minaresine tepeden bakmayı bir marifet sanan arşı delmek istercesine kurulu taşlar içindeki şirk etler değil de çözüm ortağı kardeşleriyle beraber kendisinde manayla maddenin tezevvüc ettirilen nurdan yaratılan arşı zikirlerle kardeşlerine tutturulan cebrail as olan bir garipten bahsediyorum her türlü derde çözümü olduğunu sanan ve sunan ölüm deyince titreyen ve bu derde bir çözüm sunamayan derdi kusur gören gücün garbdan kaynaklandığını kendine dahi inandıramamışlardan değil her türlü anahtarın avucuna bırakıldığı halde o anahtarları biz biz ümmetim dediği bir çoğunu görmediği ve tanımadığı insanlar için

maktûlî

ağzımın suyu

yağmur istiklale yağıyormuş
istiklaldeyim ben de
şap şap yürümekteyim
cillop gibi oldu ayakkabılarım
amma korkarım
her şey tamam da
görmeye dursunlar ağzımın suyunu
nasıl derim
önümdeki cilvenazdan diye
yağmurdan anam babam yağmurdan
nasıl da bastırdı birdenbire mübarek

ufuk türkyılmaz

calvin klein

cebimdeki ellerimi
calvin klein pantolonuyla
soktum şehrin gürlek yerlerine
yuvacıl kuşlardan edindim şehrin düsturunu
ama durmadı üstümde poliste durduğu kadar
ruhum franklar eşliğinde sokulurken borsaya
albanlar albastılar sindi
en korunaklı yerime
beni yolcu eden köylüler
o kirli fakat mundar olmayan
o alaca fakat mülevves olmayan
sefil yılkı bu garabetten bahsetmediler
hoş görülenler diyarında budalalık düşünö
alnımın orta yerinde hep taşıdım o izi
gerisine bile bakmadığım caddeler
geçtiğim o tiksiniç sokaklar
kusunç sahibi kıldı şehri
tenimi üzerlerine sindirenler
üryanlığını alaya almayı iyi bildiler
ırmaklarından halk olduğum topraklar yok şimdi
aştım merkez bankalarını tiyatral gösterileri galerileri
o zaman gösterildi görülmesi gereken umur
reddine vardığım o betondan ilahlar
kireç badanalı kerpiç evlere
rablık edebilir mi
köylü milletin beytambalıdır

kotanla iğdiş edilmiş bayındır lehçem
leçekli yosmaların evleklerimi arşınladığı
içerimde taverna muhabbeti koparan
ahlak yaşamın çekiçlendiği hayat
yabancım olur musun

mücahit çimen

bir yaz gecesi

öfkeliyim tüm dünyaya
üstelik sırf bir kalemimi kaybettim diye
yıkabilirim dağları
yakabilirim denizleri
üstelik sen beni sevmiyorsun diye değil nalan
sırf bir kalemimi kaybettim diye

bize genç derler
bazı dillerde savsak
bazı lisanlarda gevşek
unutulan gereksiz lehçelerde yaramaz
kutsal paslı çivilerle çarmığa gerilmiş milletin
aynalarıyızdır
kendisini gören kargalar taşlar yağdırdı meydanlarında
geleceklerini yağmalıyor millet
ki bilinmez ta kendisi biziz
ki millet biziz aşk biziz
bu kutsal çivileri sökeriz
tutulmamış sözleri sileriz
yerine tüm insanlığı dikeriz
bilin milletim diyen gafiller bilin
asıl milletin ta kendisi biziz
bir yerlerde adları anadır
olmayan diyarlarda baba
unut bu konuşulmayan dili
seslen kardeşlerine
dinleme ne bir vesvese hain

bir devri koca bir devrimin içinde boğmak istediler
parmak uçlarında toprağın kirleriyle
eve döndü belki de bahçıvanlık yapan bir adam
eve kendi karanlığına döndü
toprak kirli ellerinde
tek sonun ekmeğiyle

böldü bir devri böler gibi
böldü ve bıraktı masaya
umarsız bir geceydi
kedinin bir bahçe aralığından çıkıp
bir sokak karanlığına girdiğinde
lambalardan ayaz düşüyordu arnavut kaldırımlarına
kaldırımların arnavutlaştığı bir şehir tümünden susuyordu
ölümleri gizlemek için
benim mor gecelerden uzak yatağımda
gençliğimin zamansız yalnızlıkları
yer ediyordu mahcupluğunu üstüne giymiş
emeğini sırtına asmış bir adam merdivenleri çıktı
hayata basarcasına adımları vardı

kim bilir belki bir toprak parçasında gizlidir bütün bir hayat
içimden akan rüyalar yatak değiştirdiler
o günden beridir girmedi hafızama
çarpım tablosu kelimeler cümleler ve hep kelimeler
kısıлып kalmaktan kurtulamadığım bir şarkıdan sıyrıldım

kurşunun kemikten sıyrıldığı gibi

çoğu kez yarım bıraktık bir marşı

dava gözümüzden düşeli çok oldu

desteksiz kavgalar tartışmalar

silah ve kurşun konuşuldu en sonunda ve kış geldi

bir dava yükü gibi düştü kar şehrim

ellerimizi ısıtır diye düşünmüştük kaderimiz gibi

montumuzun iç cebinde taşıdığımız sigaramızın dumanı

sıkılan her yumruk bir kavgayı başlatmıyordu elbet

ama bir kavgayı anlatıyordu gök yüzüne kaldırıldığında

kapıların kapanmasıyla sınıyordu gömleğimize yalnızlıklar

ve hep bir yeri sökük hayallerimizi yamamakla yaşlanıyorduk

bir bozlak bozuyordu fiyakamızı

bir sazdan saldırarak

umutlarımız umutlar mutluluklar

ve sevda bir gelecek vadi gibi duruyordu

yüce bir dağda ve dava denince

kelimeler şahlanıyordu bir göğüste

bizi doğuran bir anne hikmetiyle

dikleniyorduk zulme ve vakit gece yarısını geçti

biz dönüp gittik evlerimize

kavgamızı çayın hesabıyla beraber bırakalı çok oldu

ve eylül

yarım parmaktan 3 çeyreğe dişli iç

ve eylül

daha güzeldi

daha dađlı

yüređim

bir anda bir yanı uçurum diğer yanı
dađ yollu yolsuzluklar

firkateynim olsun isterdim

beynine beynine patlayan

ki vardı

rahmet yağmurları rızık denizini doldururken

ayaklarım uzanmış kaptanın sehpasına

ve eylüle aşık o biçare adam

aydın

dıhh

halleşmek

abi ben artık deneme yazamıyorum galiba baksana şuna kalabalıkların içinde yalnız değil kalabalığın bizzat kendisiyim ben şiirimi kendi ellerimle başkasına verdim tamam zor oldu tamam sancılı oldu lakin olması gereken oldu sabah namazlarını kaçırdım öğle namazlarını da sevdim bazen bazen bembeyaz sayfalar açtım bembeyaz sayfaları karanlık sayfalara çevirdim hayata küfrettim bazen ama çokça da şükür ettim eksiklik hissettim çoğu zaman bazen de beklentilerim oldu hızlı düşünüp hızlı hatalar yaptım yavaş yürüyüp geç kaldım şükür

sevdim

çoğu zaman sevdim sandım sonunda emin olabildim

kendimce bir x ürettim sonra kendi üretimimi kendi ellerimle hurdaya verdim kendime zarar verdim çokça ama kabul edemedim

şimdi dönüp bakıyorum şu gencecik yaşıma bir tebessüm oluyor bazen ay bazen bir kedi oluyor ve her defasında dönüp aynı soruyu soruyorum ben neden

neden bu beşer denilen mahlukat

ne için ve neden sancılar

ne için yaşamak ve

ve niçin bu mutluluk savaşı

abi yüreğine sağlık harika olmuş

bence yazmalısın abi beyaz kağıdı karartana kadar hem de

elimizde başka bir şey yok benim elimde en azından bir tek yazmak var o da olmasa

ben kaldıramıyorum abi canım çok acıyor hüznüm beni benden çok yaşıyor insanlar yaralıyor gidiyor yeni insanlar yeni güzellikler yaşamaya korkar oluyorsun ayna yabancı geliyor son zamanlarda tanıyamıyorum kimim neyim susuyorum olmuyor bağırsak sesim çıkmıyor yıllar ve yollarda geçiriyorum günlerimi tanıyamadığım acıların kölesi ve müptezeli oluyorum bi yerden sonra

kim için ne için üzöldüğümün bir anlamı bir açıklamasını bulamıyorum yapamıyorum da kendime dahi ben aslında hep böyleyim insanlar mutlu sanıyor insanlar gülüyorum sanıyor kalbim dudaklarım kan ağlıyor ellerim kandan sızan kırmızı boylarla bir şeyler yazıyor kağıtlara anlatamıyorum abi anlaşılmaq da istemiyorum anlaşılmaq olmak da ben aslında tüm gücümü bu acılardan alıyorum tüm yaşam amacım sanki fiziksel olarak acı çekmek hani diyor ya acılarım benden önce de vardı ben onları taşımak için doğmuşum iyiyim çok iyiyim hem de ama eksik bir şey mi var hayatımda

akkaya v balta

kırmızı montlu kız

kendini hiç arkadan görmemiş
sesini hiç kaydedip dinlememiş
saçlarını kimse arkadan toplamamış
dili ne tatlı bu kırmızı montlu kızın
saracak kimsesi yok mu bu kırmızılığının
ondan mi üşür de giyer bu montu
ah bir görse gamzelerini saklar utancından
kırmızı montlu kız
sesinde bir tini var
henüz bitmemiş
henüz sözü olmayan bir şarkının ilk cümlesi gibi

kuyruklu yıldız

iki dost

bak şimdi
güneş batıyor
yakında akşam olur aldırma
güneşin batmasına
akşam da aydınlıktır
belki
sevdiğin gelir aklına
kağıtları ıslatırsın

ansızın
zilin çalar
eski bir dostun gelir
dertleşirsin sonra o gider
sen yine yalnız kalırsın ama
en iyi dostundur yalnızlığın
kimsenin bilmediği yalnızlığını
kimseye tanıtmazsın
arkadaş olmasınlar istersin

uykun gelir
erkenden uyursun rüyanda
geleceğini görürsün
uyanmak istersin
uyanırsın tuvalete gidersin
bir bardak su içip düşünürsün düşünür

sonra çekersin silahı beynine
bütün gece beyaza bürünür
en yakın dostunda gelir
birlikte çıkarırsınız aydınlığa

anlamsız bilmece

gözlerim dalıyor uzaklara bir umut devşiriyor bakmak için
yarına

içinde sen olmayan bir hayal düşledim gecelerim alışıyor
yokluğuna

onsuz yapamam dediğim her an bakarken düşmancasına bana
söz boğazda düğümleniyor sesim ulaşamıyor karanlığa

galiba diye başlayan cümleler bıraktı yerini teselliye
sevgiye muhtaç yürekler doldu nefretin en acı haliyle
aşk için ölmek mi gerekir var bi gariplik bu temsilde
severken ölmeyi göze alanlar ayrılırken edemiyor içten bir
veda bile

hava soğuk dışarıda bir ayaz sarıp sarmalıyor bedenimi yine
sessizliğin ritmi bozulmuş akort edemiyorum bakmadan gözlerine
hayali bir birliktelikten geriye kalan üç beş kırık cümle
sevgiyi hak etmeyen yürek ile yaşanmıyormuş aşk denircesine

demiştik ya hani yasabilmek için insan umut ediyor kendince
her umudu sırtında taşıyan korkuyor *ya onu devirirsem* diye
sessizliğe alışmışken ben irkildim içten gelen bir ses ile
yokluğun varlığına hasret bırakmıyor nedir bu anlamsız bilmece

mtalhakoray

özgürlük üzerine

özgürlüğe öyle düşkünüm ki koca hindistanın bir köşesini bana yasak etseler dünyanın tadı kaçır neredeyse hiçbir yerde saklı eli kolu bağlı yaşamak da istemem orada pineklemektense alır başımı havası toprağı bana açık bir yere giderim hey tanrım çekilir şey midir memleketinin bir bucağına çivilenip kalmak niceleri kanunlarımıza aykırılık ettiler diye şehirlere meydanlara herkesin gidip geldiğı yollara uğramadan yaşayabiliyorlar benim hizmet ettiğim kanunlar küçük parmağımy bile köle etmeye kalksalar nereye olsa gider başka kanunlar arardım

cimrilik bütün insan deliliklerinin en gülüncüdür

michael de montaigne

ŕiir yazın

yazinyollayin@gmail.com

veya

@futursuzfanzin